

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXXII. ÉVF. 1932 SZEPTEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVATI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

VRIGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Együtt a jó Pásztorral. — *Hümpfner Paula*: Fohász. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Az eucharisztikus nagy vacsora. — *Mikula László*: Jöjjetek hozzám mindnyájan... — *Központi*: Szeptemberi imaszándékunk. — *Hütter Lajos dr.*: Orvosság, mely biztosan gyógyít. — *Benczik Lajos*: A dublini kongresszusról. — Spanyolországból.

Most jelent meg!

Calderóni Sándorné:

Egy anya álmai elesett egyetlen fiáról.

Az anyai szeretet himnusza ez a könyv!

A sok millió édesanya, kik gyermekükben talán egyetlen reménységüket veszítették el, fájalmukkal egyedül maradtak!

Veszteségük nem szerzett tekintélyt, sőt a társadalom idővel elfásul az örökké vérző anyai szív iránt.

Ennek az anyai szívnek fájalmát, az anyai lélek vergődését ismerhetjük meg e könyvből.

A kapott sok ellentétes hír, hogy fia elesett, fogságba került, csak sebesült, szemtanuk elbeszélése stb., folytonos reményt kelt a viszontlátás iránt, majd az idő múlásával az anyai szív vágyódását egyetlen fia után ismét a kétség nyomja el!

Az imádságos, vallásos hit és Isten akaratában való megnyugvás jutalmául a megtört szívű anya álmaiban látja viszont és beszél elesett hős fiával!

A könyv ára Budapesten utánvétellel küldve 2.65 P

A „ „ „ vidékre „ „ 2.95 „

Kettő pengő előzetes beküldése ellenében bérmentve szállítja a kiadó, Fehér István könyv- és zeneműkereskedő, Budapest, VII., Aréna-út 68.

Öltáregyesületi tagjaink apostolkodásába ajánljuk a csendes szentmisében való használatra a heti 6 fillérért beszerezhető «Együtt az Egyházzal» jellegével megjelenő «Magyar miseszövegek» füzeteit. Az énekes szentmiséken — tudjuk, szívesebben és több lelki haszonnal inkább — énekel a magyar ember, de az éneknélküli szentmisében sokan nem tudnak mit csinálni. Ilyeneknek felbecsülhetetlen kincs a miseszöveg, mely egészen bekapcsolja őket a szentmiseáldozatba. Igen ajánljuk terjesztését. Kiadóhivatala: Budapest, IX., Lónyay-u. 36., II. udv. fszt. 6.

«Életünk» címen az iparos ifjak jézustársasági vezetés alatti kongregációjának egyik lelkes tagja, *Belányi István* pár évvel ezelőtt olyan kézzel sokszorosított folyóiratot szerkesztett, amelyet teljesen az iparos ifjak írtak az ő saját problémáikról. Most már nyomtatásban is megjelent. Előfizetési ára (11 szám) 1 P. Kiadóhivatala Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. Szívesen ajánljuk az iparos és kereskedő ifjúságnak.

Együtt a jó Pásztorral.

IGEN kevéssé lehet most a jövőbe látni. Lelki horizontunkat is képesek megszükíteni a körülöttünk állandóan felhangzó panaszok, a mellettünk morajló összeomlások. A reményét vesztett, nehéz sorsra jutott jóbarát küzdelmes erkölcsi vonaglása a lelkünkbe markol és fájdalmas tehetetlenségre kárhóztatva mindjobban úgy érezzük magunkat, mint az az ember, aki az erdőn át akar jutni, de amikor a mélyére ér és csupa tövises bozót mered feléje mindenünnen, elveszti a kedvét és reményét célja elérésére. Milyen szívesen látott vendég ilyenkor egy szegény pásztor, aki felfödi a vergődő előtt a bozótok közötti járás titkát.

Igy áll előttünk a mostani világ rengeteg probléma és akadálydzsungeljében a jó Pásztor, a szentségi Jézus.

Jelenléte áthidalja a kilátástalanság és reménytelenség óceánját. A közöttünk lakó eucharisztikus Jézus már maga a mennyország. Ő «minden szentek gyönyörűsége», Ő minden égi öröm kimeríthetetlen forrása. Amint a lélek fölfedezi Őt, megvilágosodik körülötte a sötét földi élet. Amint imádásra leborul Előtte, már nincs messze tőle az Ég, hiszen az Isten trónja előtt térdel. Amint a szentáldozásban egyesül vele, megízleli a mennyország örömét a «minden gyönyörűséggel teljes» kenyérben.

Milyen jó nekünk, hogy van Eucharisziánk, hogy közöttünk él a legjobb Pásztor, aki vigyáz reánk és kegyelmével, szent egyháza óriási számú munkatársaival, az ő «barátaival» utána jár az elveszett juhoknak.

Testvér, hallgass a jó Pásztorra te is. Most másképp nem járhatod halálos veszély nélkül az élet útját. Maradj mindig együtt vele. Ne tégy egy lépést se nélküle. Ne engedj meg egyetlen érzést, indulatföllobbanást, vagy cselekedetet, amelyhez nem az Ő szeméből olvastad ki a jóváhagyást. «Ime én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig» s nem akar hiába itt lenni egy percig sem. Jelenlétének gyümölcseit akarja látni életünkben, azért tört elő irgalmassága a történelem folyamán oly gyakran azokban a kinyilatkoztatásokban,

melyek az Eucharisztia isteni tartalmát mindig tökéletesebben ismertették meg a világgal.

A mostani világ küzdő emberének semmi más nem elég, hogy megvigasztalja, útbaigazítsa s az útra megerősítse, mint az Eucharisztia. Ne nélkülözzük Őt. De legyünk munkatársai is a jó Pásztorinak. Keressük az elveszett juhocskákat Vele együtt. Legyünk kegyelmének élő eszközei. Hisz a mostani élet sötétsége rengeteg léleknek lesz halála, ha mi nem segítünk világtítani, erős lélekkel előrehaladni, ha kell és tehetjük, mi is a karitás karjaival vállainkra szedjük a jó Pásztor példája szerint a már messzire elbolyongott és jártányi erejét is vesztett embertársainkat és visszük Hozzá az Ő példája szerint.

Igen, legyen jelszavunk : *Együtt a jó Pásztorral.*

Mátrai Gyula dr.

FOHÁSZ

Szeretlek Jézusom,
Szeretlek Tégedet,
Forróbban, lángolóbban,
Add, hogy szeresselek.

Szívemben a vágy
Csak Te utánad száll,
Fogadd el, Jézusom,
Imáimban már.

Kegyelmed köszönöm,
Mely életemben öntöz,
Mert kegyelmed nélkül
Az élet nehéz köntös.

Hívj, ó hívj, Jézusom,
Mert csak nálad az öröm,
Mely az életben
Mindég csak öröm.

Hallgasd meg, Jézusom,
Szívemnek fohászát,
Mely neked adja
Minden dobbanását.

Életem napjait
Neked felajánlom,
Ne lőkj el magadtól,
Mert volna ez halálom.

Irgalmadért esdeklek
Napjaim estéjén,
Áldásodért pedig
Hajnalok reggelén.

Áldj meg, ó Jézusom,
Áldásod kíséren
E röghöz kötött életben
S majd egykor a boldog mennyben.

Hämpfner Paula.

Az eucharisztikus nagy vacsora.

SZENT LUKÁCS evangéliumának 14. fejezetében a 16. versszak ekkép szól: **S**Ő pedig mondá nekik: Egy ember nagy vacsorát szerze és sokakat meghiva». Ami a nap a többi csillagokra, az az Oltáriszentség a többi szentségekhez viszonyítva. Sokféle elnevezése van a legszentebb szentségnek. Oltáriszentségnek nevezük, mert a szentmise alatt az oltáron létesül, szentáldozásnak a latin *communio* szótól, amely kifejezi a szent egyesülést, közösséget Krisztus és a méltóan áldozó lélek között. A németek az Úr szent testének (Frohnleichnam) nevezik. Szent eledelnek is mondjuk, mert miként festünket a földi kenyér, úgy lelkünket az égi kenyér táplálja és erősíti. A régi mannához hasonlóan, az újszövetségi mannáat is angyali eledelnek, égi tápláléknak mondjuk. Ha e nagy szentséget súlyos betegek nyújtják, utolsó útravalónak nevezük, mert a beteg részére a legerősítőbb táplálék az örökkévalóságba vezető útján. Szent vacsorának is nevezik, mert Krisztus Urunk kínszenvedése előestéjén az utolsó vacsorán alapította. Maga Jézus Krisztus a példázatban nagy vacsorának mondja a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Sok okból nagy vacsora az Oltáriszentség. Mindenekelőtt nagy, hatalmas úr készítette e nagy vacsorát. Az az Úr, aki a seregek urának és a királyok királyának mondja magát, aki az örök Ige, aki által minden lett, ami teremtett, aki a villámnak és szélnek megszabja az útját és aki előtt évezredek annyi, mint egy nap — és egy nap, mint az évezredek. Nagy cz a vacsora a táplálék finomsága, végtelen értéke miatt. A táplálék, amelyet e vacsorán felszolgálnak, nem más, mint a testté lett örök Ige, aki bennünk lakozék, a feltámadt és mennybe emelkedett élő Istenfiú, aki legszentebb halálakor a napot elsötétítette, a Kálvária szikláját megrepesztette, a sírokat megnyitotta, a templom kárpítját kettészakította és sok keresztrefeszítőinek szívét átalakította úgy, hogy bűnbánólag mellüket verték, mondván: Valóban, ez Isten Fia volt. Ez a csodálatos eledel nem más, mint az a Mindenható, aki az idők végén újra megmozgatja az eget és a földet, a csillagokat kiszórja pályájukból, a sírokat kinyitja és isteni erejével a halottakat feltámasztja, hogy minden embert az egész világ előtt nyilvánosan megfétljen.

Nagy vacsora továbbá a kiszolgálók miatt, akik azon jelen vannak. Királyi vendégségekben halandó magas urak szolgálnak fel, itt az Úr szolgálja osztogatja a hívőknek és vele az angyalok és arkangyalok vannak láthatatlan módon jelen, akik mély tisztelettel imádják Urukát, Istenüket... A világ végezetéig hivatalos vendégek nagy sokasága is mutatja, mily nagy vacsora az Oltáriszentség. Assver perzsa király országa fővárosában, Susában, nagy vendégséget adott, amelyre hivatalosak voltak az ország nagyjai és az utolsó hét napon Susán egész lakossága is. A meghívottak számát 4—5 százezerre becsülték. Maga a lakoma Eszter könyvének első fejezete szerint 180 napig

tartott. Ez volt a legnagyobb vendégség, amit földi király valaha adott. Azonban ez csekélység az Oltáriszentséghez viszonyítva. Krisztus nagy vacsorája a katolikus egyházban napkelettől napnyugatig nem 180 napig, hanem már közel kétezer évig tart és tartani fog a világ végéig. És e nagy vacsorához nem 4—5 százezer ember, hanem számtalan sok millió a hivatalos.: nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények, szépek és rútarcúak. Mindnyájan, akik méltóképpen veszik magukhoz, jóllaknak, megerősödnek, újra felüdülnek, jóllehet egyikük sem evett többet vagy kevesebbet magához, mint az egész Krisztust. Miután pedig milliók és milliók ettek e szent vacsorán, maga az anyagi eledel oszlatlan, egész marad. Isten mindenhatóságának micsoda nagy csodája ez!

Az Oltáriszentség nagy vacsora a nagy hatások miatt is, amelyeket a méltóan áldozókban előidéz. Midőn az egyháztörténelem tanúsága szerint a legkegyetlenebb üldözések folytak és a keresztényeket a legembertelenebb módon lemészárolták, a hívőknek megengedték, hogy a legszentebb eledelt tiszta fehér vászonban hazavigyék. A hívők minden hajléka tabernakulum, templom volt, amelyben Krisztus volt jelen. Mielőtt elmentek szenvedni, meghalni Krisztusért, aki előbb halt meg értük, megerősítették magukat az égi eledellel. Az eredmény? Gyenge gyermekek örömmel hágtak fel az égő máglyára, szűzek remegés nélkül elszenveték keblük kiégetését vagy levágását, mert megerősítette őket Az, aki minden gyengében hatalmas kegyelmével. Gyengéd anyák és szerető atyák nem ügyeltek gyermekeik hangos panaszaira, csecsemőik nyöszörgésére, a vagyon elvesztésére, barátaik sírására. Rettenthetetlenül mentek hóhéraik vagy a kitéhetett vadállatok elé. Gyenge, tehetetlen aggastyánok bátran viselték el a legborzalmasabb kínzásokat. Az Oltáriszentség tette valamennyiöket a szent hit hőseivé... Napjainkban is micsoda szép példákat látunk...

Végül a nagy lelki-testi haszon és áldás miatt kell nagy vacsorának mondanunk a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ha az érzékiségre hajlik az ember szíve, itt van a tisztaság forrása, ahol őszinte és bánatteljes gyónás után a nagy szentség vételével a lélek tisztább és fehérebb lesz a frissen hullott hónál. Aki lelkileg beteg, gyenge, gyarló, állhatatlan, itt találja a mindenható orvost és gyógyulást talál nála, miként ezren és ezren ő előtte. Akinek sok és hosszantartó küzdelmei vannak szenvedélyeivel és magában alig érez már erőt az ellenállásra, itt kérheti a mindenható fegyveres erejét és segítő kegyelmét, melynek segítségével nemcsak a csábító világot és saját testét, hanem magát a poklot is legyőzi. Hogyha valaki bánatos, szomorú, ha nehéz betegség sújtja, ha csapás csapásra, kereszt keresztre, nyomor nyomorra éri, a nagy vacsora az, amely fölemeli, fenntartja és lelki békét nyújt. Ha valaki már unalmasnak találja e siralomvölgyet, mert a boldog örök hazába kívánczik fel a lelke, ott a nagy vacsora, mint útravaló. Aki e kenyér-

ből eszik, örökké él. Így biztosít minket Jézus Krisztus, aki maga az örök Igazság.

Ha az Oltárszentség oly fenségesen szent és nagy vacsora, abban minden katolikusként buzdógnak részt kell vennie. Még sok katolikus van, aki ezt nem mérlegeli eléggé. Az oltáregyleti tagok igen sok és áldásteljes munkát fejthetnek ki az eucharisztikus Jézus segítségével ebben a fontos ügyben.

Nagelreiter Alajos dr.

Jöjjetek hozzám mindnyájan...

AZ ÉLET göröngyös országútja tele van boldogság felé törő vándorokkal... Ezek a vándorok mi vagyunk. Telve ifjú lelkesedéssel, viruló reménnyel, vágunk neki a hosszú, bizonytalan útnak. De pezsdülő életerőnk fogy, első lelkesedésünk csökken, bizakodó reményünk tüze kialszik — és mi csüggedve, reménytelenül nézünk a messzetávolban levő, a felénk integető, hívogató Cél felé, ami határozott körvonalaiiban még nem mutatkozott előttünk.

Fáradtan, verítékezve állunk meg minduntalan az országútmenti fa alatt és keseredetten gondolunk nehéz sorsunkra. Nagy utunkban több nehézséggel találkozunk, mint amire számítottunk; kevés akadályra gondoltunk előre és — ó! — mennyire bukkanunk.

Hangot hallok... Honnan e titokzatos beszéd?! Lágy, mint az esti szellő és mégis mélyen lelkembe vág: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítlek titeket» (Mt. 11, 28.). Mily édesen hangzó hívó szózat a poros országúton bandukoló vándor fülében! Olyan, mint kies oázis a forró sivatagban. Nem tudok tőle szabadulni.

Ez a nagy názáreti Mesternek, a titokzatos módon köztünk élő eucharisztikus Jézusnak hívása. Azé a Jézusé, Aki földi életében nem akart mást, mint a fáradt embereket felüdíteni, a csüggedőket megvigasztalni, a nehéz igát édessé, a gyöttrő terhet könnyűvé tenni: békét hinteni a békétlen földre, tüzet gyújtani a részvétlen, hideg szívekbe.

Az édes Jézus ezzel nem mondta: Leveszem vállatokról az élet terhét. Nem mondta azt sem, hogy nem kell dolgoznunk; vagy hogy nem lesz küzdelmünk az életben. Nem, ezt nem mondta. De igenis mondta: «Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljatok tőlem...; és nyugalmat találtok lelketeknek.» (Mt. 11, 29.)

Jézus igája az evangéliumi élet, a krisztusi élet. Ez az érzéki embernek nehéznek látszik, de valójában nem az — hisz az Úr Jézus maga mondja: «az én igám édes, az én terhem könnyű».

«Tanuljatok tőlem!» Tanuljunk Tőle: türelemmel elviselni a csapásokat! Tanuljuk meg az édes Mestertől, hogyan kell keresztünket megadással cipel-

nünk ; hogyan lehet, a könnyeket mélyen a szívbe rejtve, örvendező arccal szenvedni !

A Mester maga tanít bennünket. Magához hív, Szívére ölel bennünket, meghallgatja minden panaszunkat és édes szavakkal megvigasztal. Szeretéből nem zár ki senkit, Szíve mindenki számára tárva-nyitva : iparosnak és kereskedőnek, gazdának és koldusnak, papnak és bányásznak egyaránt. Nincs osztálykülönbség az Úr előtt. Ő nem a külsőt, nem a származást nézi, hanem a töredelmes, tiszta szívet, a jóakaratot, a szeretetet.

Figyeljünk csak, mily kedvesen, mily megnyugtatóan szól az egyesekhez!

— Téged a műhely poros levegője emészt, idegeidet a gépek marcangolják szét . . . Ehhez hasonlított az én názáreti magányom. Sors-testvérem vagy. Jer, ülj ide mellém ; tedd fáradt kezedet ide kezembe és pihenj meg Szívemen !

— Hűtlen emberek csalnak meg? Visszaélnék bizalmaddal? Hozzám is hűtlenek az emberek ; és azok is elpártolnak tőlem, akik barátaim voltak. Osztózzál fájdalomamban s a tied is enyhül !

— Egész nap lát téged a határ dalos madárkája, a derűs kék égbolt örködik munkád fölött, te dolgoz gazda. Ó, hányszor jártam én is tanítványaimmal a rengő-ringó aransárga búzatáblák között ! A kedves kis búzaszemek felüditették éhségtől lankadt kíséremet, az éhes apostolokat. Hajtsd fáradt, napbarnította fejedet hevesen dobogó Szívemre ! Visszhangozza az az érett kalászkok kedves zizegését, a csicsergő madárkák édes dalát, a szép természet édes, lágy muzsikáját. Felismered benne meleg, barátságos otthonodat és békés nyugalom száll szivedbe.

A világ megvetette vagy, te szegény koldus? Elhiszem, fáj neked ez a számkivetés — de mi volt az én földi tartózkodásom 33 éve?! És mi az én mostani földi életem, ez az eucharisztikus magány?! Nemde, megvetés, gúny, szentségtörő szívek bántó kínzása, a leggyötrőbb fogság — pedig én önként, szeretetből vagyok itt. Hasonló a sorsunk. Jer, hadd öleljelek át : forrjon egybe szenvedő szívünk !

— Kedves papom ! Szolgám vagy te és parancsolóm. Különös hivatás ! Vedd kezedbe szívemet, sebezsd meg a rád bizott mindenható szókkal és szórd az üdvözítő vért a világ minden tája felé, hullasd azt az üdvöt szomjazó emberekre, a gyötrődő bűnösökre ! Igyál belőle, igyál az üdvösség Borából te is és békét, nyugalmat fogsz találni, mely munkádnak is örök jutalma !

— Te se vagy ismeretlen előttem, te fekete, sötét-bús bányász-testvér. Lelkeden a gond emésztő férgé rág ; a családotért, a jövőért való aggodás sötétté, komorrá varázsolja szépen férfias, vidám arcodat. Rövid életed nagy részét az öreg föld-anya sötét méhében töltöd : szemedet bántja a külszín világosság, a vakító fény. Én, a szívek és vesék titkait vizsgáló, látom kínos verítékezésedet, hallom nehéz nyögéseidet : szívem önkénytelenül kitarul, rád öntöm szeretetem egész teljét ; szívem legbelsejébe zárlak, mely forróbb

mint a föld-golyó belseje — de nem kínzó ez a melege : ez lelkennek szerető ölelése. Maradj nálam ! Jöjj hozzám minél gyakrabban, és mondd el panaszaidat, rebegd el kéréseidet : meghallgatlak, megnyugtatlak !

Jöjjetek hozzám mindnyájan !

Mikula László.

Szeptemberi imaszándékunk.

A szentségi Jézus szellemének teljes győzelme közöttünk. Mindig fontos ez az Oltáregyesület életében. Most azonban még égetőbben szükséges, hogy oltáregyesület tagjai tökéletes eucharisztikus életet produkáljanak. *Jézussal éljenek ! Vele érezzenek ! Vele — helyette cselekedjenek. Apostoli buzgósággal terjesszék az Ő eucharisztikus országát.*

Itt az utolsó óra sok lélek megmentésére. Ha nem jutnak el az eucharisztikus Jézus ismeretére, már nem lesz elég a hitük, hogy elég erőt nyújtsanak nekik küzdelmeikben. Az ilyen embertárs mellett nem mehet el részvétlenül a szentségi Jézus oltáregyesületének tagja. Nem az utcai koldusokra gondolok. Azok között rengeteg a csaló és amúgy is kapnak olyan emberektől, akik kénytelenségből vagy természetfölötti szempont nélkül adnak. Inkább az egyéni ismeretkörünk szerény küzködő szegényeit ajánlom a rendezett viszonyok között élő oltáregyleti tagok figyelmébe. A szentségi Jézus szelleme nemcsak azt kívánja, hogy rajtuk segítsünk, de azt is, hogy *tegyünk meg helyettük minden jót is, amit ők nem tehetnek meg anyagiak híján.* Vannak emberek, akik most többet tesznek félre, mint a jobb világban, mert amit más kénytelenségből nem tesz meg, ők csupa kapzsiságból ugyancsak visszatartják. *Most bűn egyéni érdekből spórolni.* Egy valaki a nyáron azt mondta nekem : bizony most már én sem tíz, hanem csak négy fillért teszek a perselybe ; pedig a jövedelme nem lett kevesebb. Akinek tehetsége ugyanaz, ne csak azt meg ne csappantsa, amit előbb adni szokott, hanem gondoljon arra, *ennyien nem adhatnak moslan, azok helyett nekem kell áldozatot hoznom, még ha megérezem is, akkor is két, sőt háromszorosát kell adnom, amit máskor szoktam.* Áll ez az oltáregyesületi tagsági adományokra is. A Központnak nagyon kell küzdenie az anyagi-gondokkal, éppen az alamizsnák elmaradása miatt. A szentségi Jézus szellemének pedig, amely nagylelkű szeretettel ékes, itt is érvényesülnie kell. Annak az oltáregyleti tagnak, akinek még van miből, most kétszer-háromszor, vagy helyesebben annyiszor kell adnia, amennyire csak képes. Amit elődeink megalkottak, az oltáregyesület állandó áldásos tevékenysége az eucharisztikus kultuszban és a szegénytemplomok segítésében, nem szüntethetjük be, sőt fokoznunk kell.

Imádkozzunk tehát buzgón, hogy bennünk és az összes oltáregyleti tagokban teljes győzelmet arasson a szentségi Jézus szelleme. *Központi.*

Orvosság, mely biztosan gyógyít.

PÁR HÉTTEL ezelőtt az egyik budapest-külvárosi vendéglőben jókedvű társaság mulatozott. Amikor éjjel felé eltávoztak, kint az ajtó előtt valami csekélységen ketten összeszólalkoztak, lármá, vad káromkodás hallatszott, majd a sötétségben megvillant egy kés és a következő pillanatban velőtrázó sikoltással esett össze az egyik fiatalember. A mentők percek alatt beszállították a közeli kórházba, ahol az orvosok megállapították, hogy a kés pengéje a szívburkot szúrta keresztül s így az eszméletlen ember hamarosan elvérzik. Az egyik orvos nagyon sajnálta ennek a fiatal életnek elmúlását, s azért gyors kézzel fogott neki az egyedül lehetséges megmentési kísérletnek. Felnyitotta a haldokló mellkasát, a szívből eltávolította a megaldadt vért és a legnagyobb sietséggel összevarrta az átszúrt szívburkolatot. A beteg már másnap eszméletre tért és a teljes gyógyulás útján halad. Az orvostudomány csodálatos sikereket ér el, de azt még mindig nem képes senki sem megtenni, hogy egy megsebzett, összetört szív helyett új szívet adjon az embernek. Pedig soha annyi sebzett szívű, sőt szív nélküli ember nem taposta a földgolyót, mint éppen a mai szomorú időkben. Hánynak szívét sebesítik meg azok a mérgezett nyilak, amelyeket a gonosz lélek lövöldöz az emberi szívekbe a test, a szemek kívánsága és az élet kevélysége alakjában. Mily óriási sokasága az embereknek él, jár-ke, dolgozik, küzd és vergődik szív, azaz szeretet nélkül! Ellopta a gonosz lélek egész szívüket, amikor kiölte belőlük Isten és embertársaik szeretetét. Az emberi tudomány újszívet nem adhat, erre csak Isten képes. És mikor a zsoltáros szavával fölsóhajtunk, «Cor mundum crea in me Deus», tiszta, új szívet adj nekem Istenem! — megjelenik előttünk az Üdvözítő, a legnagyobb orvos és az Oltáriszentségre mutat: Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem. Nézd, te megsebzett, te összetört, te megrabolt szívű ember, új szívet adok neked, az én szeretettől lángoló, dobogó meleg isteni szívemet. Nem szimbolikusan, valóban: vere, realiter et substantialiter.* Az a kis Szentostya az egész isteni Szívet foglalja magában, s királyi pazarsággal pótolja az ellopott, a megsebzett, az összetört, régi, szeretetnélküli emberi szívet.

Volt ebben az évben egy 13 éves kis diákom. A harmadik gimnáziumba kellett volna járnia, ott egy súlyos betegség annyira leverte lábáról, hogy $\frac{3}{4}$ éven át kórházban feküdt és még most is igen gyöngye. A vére rossz szegény fiúnak. Úgy gyógyították, hogy hetenként egyszer átömlesztettek az ő ereibe édesanyja véréből, hogy ez a vér fölfrissítse, ellenállóképessé tegye az ő romlott, betegvérét. De nem bírta soká az anyja sem; egy tisztavérű, erős, pirosarcú férfi ad neki most heti 2 deci vért a sajátjából 14 pengőért. A fiúcska arca azóta kezd rózsaszínűvé válni, már mosolyog is és erősen hiszi, hogy ez a

* Valóban, valóságosan és állag szerint.

tiszta vér előbb-utóbb győzni fog és majd folytathatja tanulmányait. Ez azonban nem elvétett, ritka jelenség, hanem sajnos szinte szabályszerűség. Az embermilliók vére meg van fertőzve, beteg, nagyon beteg. Amióta az a pokoli vipera, a paradicsomi kigyó kiöntötte, belelővelte mérgét az ősszülőkbé,

azóta mindnyájan fertőzött, beteg vért örökölünk szüleinktől és személyes vétkeinkkel csak növeljük az infekciót. Hiába ölték le az ókorban az állatok megszámlálhatatlan sokaságát, hiába csörgedezett és dagadt folyamokká az a rengeteg vér, amely Ábel báránya óta az állatok szívéből kifolyt, hiába öntötte ki az engesztelésnapján a főpap a bika vérét a frigyszekrény előtt, s hintette meg a vérrrel a népet, s hiába csepegtette az ifjak és hajadonok

szíve vérét a mexikói főpap a bálványisten ajkaira, az emberiség vére csaknem frissült fel, a méreg nem távozott el belőle. Beteg maradt mindaddig, míg az utolsó vacsora termében kezébe nem vette a kelyhet a názareti Mester e szavakkal: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, mely érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ez az igazi isteni vér, ez az egyedül biztos ellenmérge a kígyó marásának. Ez a vér csörgedez a gyóntatószékben s mossa le a lélek szennyét, ez vétetik a szentáldozásban és teremti újjá az ember vérét, ennek a vérnek az ereje teszi fölbonthatatlanná a házasságot, ez avatja föl Krisztus hívévé a keresztségben Krisztus katonájává a bérálásban, Krisztus papjává az egyházirendben s a földi küzdelmek győztes hősévé a szent kenet szentségében az embert. Ennek köszönhetjük, hogy fölülemelkedhetünk minden földi teremtmény fölé, s lehetünk nova creatura: Istennek újjonnan alkotott, gyönyörűen restaurált remekművei.

Új szív és új vér, ez a kettő az emberiség gyógyulásának egyedüli eszköze s ezt a megfizethetlen értéket tartalmazza az Oltáriszentség.

Hittler Lajos dr.

A dublini kongresszusról.*

A XXXI. eucharisztikus világkongresszust, az állandó előkészítő bizottság döntése alapján, Írország rendezte meg, fővárosában: Dublinban. Azért választotta a szabad-állam fővárosát a komité, mert az idén már félezer esztendeje, hogy Szent Patrik kikötött «a zöld sziget» partján és megkezdte apostoli munkáját.

Ha keressük a vezérlő irányt, amely a nemzetközi kongresszus folyását jellemzi, csakhamar a bensőséges áhítatnál állunk meg: *a hódoló és hitvalló áhítatnál.*

Ilyen volt már az előkészítése is. A karthágói eucharisztikus világkongresszus befejezése után, az ír püspöki kar közös pásztorlevélben hirdette meg a kongresszust. Ennek hatása alatt, a dublini központi bizottság irányításával, a buzgó írek sok-sok millió szentmisét, szentségi és lelki áldozást, litániát és más ájtatosságot ajánlottak fel a kongresszus sikeréért. A sokat szenvedett, századokon elmellőzött mártír-nép lelkében mártír ősei szent buzgósa lángolt magasra és *e buzgó áhítattal készül a kongresszus ünnepeire.*

Június 20-án fogadták a pápai legátus-kardinalist Ierhatatlan lelkese-déssel. Az ír és vendég egyházfejedelmeken és papságon kívül, jelen volt De Valera vezetésével a szabad-állam kormánya, diplomáciai kar, katonai és

* A cikk írója személyesen vett részt a kongresszuson.

polgári hatóságok, az ír és zarándok hívek hatalmas serege. Másnap nagy garden party-t rendeztek a legátus tiszteletére, a Blackrock College térségén. A felvonultak különböző, négy világrészről összehozott öltözéke színpompás látványt nyújtott a melegen sütő délutáni nap fényében.

A nemzetközi kongresszust 22-én délután nyitották meg a Pro Cathedralban. Tudvalevőleg ősi székesegyházuk: La Cathedrale de St. Patrik angol kézen van és a szegénységükből készült egyszerűbb és kisebb Pro Cathedralban szoronganak az írek. A dublini érsek és namuri püspök (az eucharisztikus nemzetközi bizottság elnöke) után a bíboros-legátus mondott beszédet, majd szentségi áldást adott a jelenlevőkre. Felemelő volt látni De Valerát és többi ír meghívottakat, milyen alázatos hódolattal és gyermeketeg hitből fakadó nyugodt otthonosságban viselkedtek az Oltáriszentség előtt. Arcukon, mozdulataikon nem a hivatali öntudat feszengett, hanem az imádkozó áhitat ömlött el.

Az ünnepekben gazdag hét programjából még a férfiak gyűlését (23-án) és a kongresszust záró hatalmas körmenetet kell szóvátenni. A többi ünnepélynél, gyűlésnél megtapasztalható fegyelem, bensőséges, majd kitörő lelkesedés itt is, csak a keretek nőttek százczes, sőt milliós arányokban. Valami fenségesen komoly hangulat fogott meg, amikor az esti férfigyűlésen helyünket keresve, végighaladtunk a több kilométeres nagyságú Phoenix-parkon. Körülöttünk mind-mind férfiak. Közel kétszázezren. Ki ül, ki áll, de valamennyi hallgat. Még a rendezők, rendőrök is csak suttogva irányítanak — akár templomban. És e nagyszámú férfisereg nemcsak hallgat, de figyel feszülten, kitartóan az előadásra, amelyet a jól elhelyezett hangszórók közel hoznak. Mennyi erő, öröm, hit és harmónia!

Hát még a befejező hallatlan arányú körmenet! Az egész kongresszus krescendója, fortisszimója. Csak az útja a Phoenix-parki nagyszerű emelvényről az O'Connel Bridgeig, a főváros szívéig valami kilenc kilométer. Négy irányban haladt, huszas sorban, a két milliőt számláló óriás tömeg. Az útvonalon elhelyezett ötszáz hangszóró segítségével, egész Dublin hódolt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, majd énekelve, majd imádkozva. S mindezt egyszerre, nem elmaradva. A hidhoz érve, a szentségi áldás után, kitört a résztvevők öröme. Eddig a tisztelet, most a lelkesedés lett úrrá. A két milliós tömeg harsogó üdvkiáltása köszöntötte az elvonuló pápai követet, bíborosokat, érsekeket, püspököket, világi előkelőségeket külön-külön. A hódoló, hitvalló és imádó áhitat után, a szünni nem akaró örömmámor ragadta magával az embert. A szent hit és Oltáriszentség birtokán való öröm.

A lezajlott nemzetközi eucharisztikus kongresszus rendezőinek érdeme, a szokott kongresszusi arányok mellett, sőt azoknál sokkal inkább a gyűléseknek, felvonulásoknak, az egész kongresszusnak tartalmi őszintesége és mélyisége. A szent Egyházért szenvedő, szenvedésben is kitartó ősök hűsége, áhi-

tata, hite és buzgósága él mai utódaikban is. A XXXI. eucharisztikus világkongresszus nagyszerű ténye az ír nemzet sokszázados hűségének ragyogó jutalma, koronája, glóriolája.

A kongresszuson különben önálló gyűlést tartottak a magyar zarándokok, akinek kis számát az elszakított részek magyarjainak csatlakozása növelte. A magyar gyűlésen, gróf Mikes János szombathelyi megyéspüspök elnöklésével, Tauber Sándor preláthuskanonok Szent Patrik és Szent Márton révén az ír-pannoniai kapcsolatokról, Korompai József dr., a Pázmáneum spirituálisja, pedig a szent emlékü Batthyány-Strattmann László hercegről tartott előadást.

A most lezárult nemzetközi eucharisztikus kongresszus erősítse bennünk a vágyat: vajha hasonló tudnánk rendezni mi is 1938-ban, első Királyunk szent halálának kilencszázados évfordulóján. Reményünk reális. Rendezésből a Szent Imre-évvvel tettünk vizsgát.

Rákosszentmihály.

Benczik Lajos.

Spanyolországból...

AZOK a cikkek, amelyekben elmondtuk a spanyol félsziget középpontját jelző Szent Szív-szobor körüli eseményeket, annyira érdekelték kedves olvasóinkat, hogy bizonyára ezeket a híreket is érdeklődéssel fogják olvasni, melyeket Gordillo jezsuita atya egy érdekes augusztusi látogatása alkalmával jegyeztek fel a Maria Reparatrix zárdában. Ezek a feljegyzések mind Spanyolországról szólnak, ahol tudvalevőleg egy év óta folyik a szerzetesrendek és a vallás üldözése a bolsevista propagandától befolyásolt köztársasági kormány támogatása mellett. Jóllehet, hogy a tavaly nyáron történt szörnyű szentségtörések, a kolostorok és templomok meggyalázása mély sebet kellett, hogy üssenek Jézus imádandó szívére, a jóvátételre való buzgó igyekezet, az a tűz, mellyel a katolikus hívők hitükért síkraszálltak és amellyel védik, őrzik azt szívében, enyhíti ezt a nagy fájdalmat. Gordillo atya, aki Rómában a Keleti Intézetnél működik és legutóbb Prágában vett részt a szakadár egyházak visszakapcsolására irányuló kongresszuson, néhány döbbenetes szentségtörésről tett említést, melyeket azzal a szándékkal adunk tovább olvasóinknak és oltáregyleti tagjainknak, hogy ezzel is a Reparációra buzdítsuk őket. Egy valakinek például az a valóban sátáni ötlete támadt, hogy trágár szavak kíséretében felszentelt ostyákat osszon szét feslett életű nők között.

A katolikus hívek ennek a szégyenletes napnak évfordulóján az egész országban vezeklő szertartásokat tartottak. Ugyanez okból a Szent Szív-ünnepét megelőző éjszakán szentmiséket mondtak Los Angelesben a szabadban a Szent Szív-szobor lábánál emelt oltárnál. Hajnali egy órakor tartotta

a provinciális atya az első misét, melynél közel negyvenezer hívő járult szentáldozáshoz, majd óráról-órára megismétlődtek a szentmisék. A házakat, sőt néhány hivatalos épületet is a Szent Szív színeibe és a pápai színekbe öltöztették, míg a köztársasági zászló, mintha csak szégyelte volna magát, nem lengett sehol. A spanyol nép mindennel szemben és mindennek ellenére is megőrizte egészséges hitét. A nők kezdve a legelegánsabb úridámaktól a nép egyszerű asszonyáig, látható helyen, mellükön hordják a keresztet. Ezzel szemben a bolsevizmus közismert hívei, hogy kimutassák hovatarozásukat és azt, hogy mely úrnak szolgálnak, nyakukban kis ördögfejeket viseltek.

Igen bátorító és Spanyolország közeli megújulásának reményét kelti az a gondviselészerűen megtalált prófécia, melyet száz évvel ezelőtt Pajols anya jegyzett fel az Úr Jézus hozzá intézett szavainak nyomán. Ennek a zárdafőnököknek gyakran nyilatkozott meg a Szent Szív. Ő ezeket a kinyilatkoztatásokat gondosan feljegyezte, jóllehet tudta, hogy csak akkor fognak nyilvánosságra kerülni, amikor mindezek már beteljesültek. Az anya meghalt, halála után szentként tisztelték, de írásait mégis valahogy figyelmen kívül hagyták. 1931 augusztusában ugyanannak a zárdának egy szerzetesnője belső késztetéstől indítva engedelmet kért arra, hogy a zárdá archivumában kutathasson a jó anya írásai után. A Gondviseléstől vezetve azonnal megtalálta az írásokat és akkor nagy megdöbbenéssel olvasták mindannak leírását, ami Spanyolországban történt legutóbb. Mindent megmondott előre az anya. A monarchia bukását, a király eltávozását, a vallásüldözést. De egyben leírta a Szent Szív ígérését is, mely szerint fényes diadalt fog ülni a szörnyű sérelmek után.

Többek közt azt is közölte az Úr Jézus szolgálójával, hogy napjainkban csodálatos feszületre fognak bukkanni, melynek történetét is elmondta az Úr. A spanyol függetlenségi háború folyamán tolvajok szentségtörő kézzel elraboltak egy feszületet, mely az Úr Jézus arcvonásait viselte és elmenekültek zsákmányukkal. Csakhamar azonban rájöttek, hogy a feszület nem volt aranyból, hanem valami értéktelen fémből készült. Dühükben a legkülönbözőbb módon bántalmazták a feszületet. Az Úr Jézus szavai szerint mintegy megismételték rajta mindazt, amit az Úr szent kinszenvedése folyamán elszenvedett. A feszület ekkor csodálatos módon vérezni kezdett. A vér láttára a gonosztevők egy kút fenekére hajították és szemetet, hulladékot dobtak rája. Mármost, híven az Úr szavaihoz, falat bontó munkások 1931-ben rábukkantak a feszületre, miután véresen huzzák ki a falból szerszámaikat. Krisztus alakja véres verejtékkel volt borítva. A munkások azonnal értesítették az egyházi hatóságokat, majd a templomba vitték a feszületet. Mindezen tények, majd azon ígéretek emléke, melyeket a Szent Szív boldog Hoyos Bernátnak — aki halálának kétszázadik évfordulóját 1933-ban üljük — tett, új reménnyel erősítik a lelkeket, szíveket Spanyolországban. Mindez csak

fokozza a hívek nagylelkűségét. A jóvátétel legkülönbözőbb módjait gyakorolják mindenfelé. A főtisztelendő atya elmondta többek közt, hogy a chamartin-i Mária Reparatrix noviciátusban például sok más hasonló gyakorlat között negyedóránként térdreborulnak és úgy imádkoznak Spanyolországért. Szent Terézia, loyolai Szent Ignác és sok más nagy szent rendalapító hazája el van árasztva kolostorokkal, zárdákkal. Bizvást lehet remélni, hogy ott, ahol a nap és az éjszaka minden órájában annyi helyen hangzik fel a jóvátétel buzgó, törhetetlen imája, nem maradhat el az Úr irgalma sem. Meg kell jegyeznünk, hogy a Jézus-társaság, mely mindenütt úttörő harcosa az Egyháznak, száműzetésbe kényszerült. Noviciátusai, virágzó tanintézetei elhagyták a haza földjét. Fájdalmas, de termékeny áldozat, melyet a Szentatya szavai megszenteltek akkor, amikor a Virágvasárnapján használt pálmaágat a rendnek adományozta.

Cordillo atya, miután imákat és reparációs gyakorlatokat kért Spanyolország számára, így fejezte be szavait: «És most még egy országot szeretnék imáikba ajánlani, melyet nem kevésbé szeretek, mint hazámat: Oroszországot». Az atya néhány adattal ecsetelte ennek a szerencsétlen országnak mai helyzetét, majd megjegyezte, hogy azok a katolikusok, akik a jóvátétel gondolatában imádják az Urat a legméltóságosabb Oltáriszentségben, rendszerint csak a katolikus templomokra gondolnak és arra az elhagyatottságra, melyet az Úr Jézus a mi oltárainkon szenved el, jöllehet a szakadár oroszoknak is valóságos papjai vannak, úgy hogy Szentostya konszekrációja a szentmise alatt valós és érvényes. Az Úr Jézus valósággal jelen van az ő oltárain is és hányszor látjuk, hogy görög vagy szláv szertartású egyházakhoz tartozó szakadár testvéreink hite — a legméltóságosabb Oltáriszentségben — alszik, vagy halott. Többek közt elmondta azt az esetet, mely egy pópát meglátogató jezsuita atyával történt. A pápa, mikor átment a sekrestyén, egy szekrény előtt, mintha térdei hajtott volna. Ez feltűnt a jezsuita atyának, úgy hogy megkérdezte tőle, itt tartják-e az Oltáriszentséget? «Igen», felelte közömbösen a pápa, «azt hiszem itt lesz». Azzal kinyitotta a szekrényt és az atya szent fájdalommal látta, a szent efedelt mindenféle rongyok és egyéb rendetlen holmik között. Az ilyesmi meglehetősen általános az anyaszentegyház éltető törzsétől elszakadt egyházakban, melyeknek papsága nincs coelibátusra kötelezve és ahol a család nyomasztó gondjai között élő pap lelke nem fordulhat annyi gonddal és szeretettel a szertartások felé. Az érzéki élet földhöz rögzíti úgy, hogy nem viseltethetik annyi szeretettel és tisztelettel a választottak kenyere és a szűzek bora iránt.

Mikor mindezeket elmondjuk, felhívjuk oltáregyesületi tagjaink figyelmét erre a nagyon is aktuális reparációs megmozdulásra, melyet a Szentatya a Szent Szív ünnepét szerző enciklikájában annyira lelkünkre kötött.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.